

HANDHAVINGSCOLLEGE

ARREST

van 28 november 2024 met nummer
in de zaak met rolnummer

Verzoekende partij

vertegenwoordigd door advocaat met
woonplaatskeuze te

Verwerende partij

het VLAAMSE GEWEST vertegenwoordigd door de Vlaamse
Regering, ten verzoeken van de Vlaamse minister van Omgeving
en Landbouw

vertegenwoordigd door advocaat met
woonplaatskeuze te

I. Voorwerp van het beroep

Verzoekende partij vordert door neerlegging van een verzoekschrift in het digitaal loket op 2 april 2024 de vernietiging van de beslissing van de gewestelijke entiteit van 29 februari 2024 met nummer waarmee haar een alternatieve bestuurlijke geldboete wordt opgelegd van 5.475 euro wegens schending van artikel 6.2.1, 1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO), in samenlezing met artikel 4.2.1, 5°, a VCRO. Er wordt haar met name verweten dat ze zonder voorafgaande vergunning een grond gewoonlijk heeft gebruikt voor het opslaan van allerlei materialen, materieel of afval.

II. Rechtspleging

Verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. Verzoekende partij dient een wederantwoordnota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 10 oktober 2024.

De procespartijen werden opgeroepen voor de zitting van 10 oktober 2024. Ze hebben ingestemd met het schriftelijk behandelen en in beraad nemen van de zaak met toepassing van artikel 41, §3 Procedurebesluit.

III. Feiten

1.

Op 25 januari 2022 stelt een gemeentelijke verbalisant ruimtelijke ordening (hierna: verbalisant), op een perceel te kadastraal gekend onder ten laste van verzoekende partij het volgende vast:

“ ...

Reden inspectie

De eerste inspectie wordt ambtshalve uitgevoerd op 30/09/2021. Ondanks dat het perceel meer achtergelegen is, is de grote hoeveelheid aan materiaal, materieel en afvalstoffen duidelijk zichtbaar vanop het openbaar domein. De latere inspecties op 15/12/2021 en 25/01/2022 zijn in navolging van de vaststellingen tijdens de eerste inspectie ambtshalve uitgevoerd.

Stedenbouwkundige toestand

Het perceel is deels gelegen in woongebied met landelijk karakter en deels in agrarisch gebied volgens het gewestplan (d.d. 3/10/1979). ... Het grootste deel van de opslag van materialen gebeurt in agrarisch gebied.

Activiteiten en vergunningstoestand

Er zijn geen vergunningen gekend op dit perceel. ... Er zijn ook geen andere administratieve documenten opgenomen in het vergunningenregister.

Eigenlijke vaststellingen

Er worden verschillende materialen en afvalstoffen allerhande opgeslagen op het perceel ...

Vooraan het terrein staat een container van KBO

Deze container is tijdens alle controles steeds tot de rand gevuld met verschillende bedrijfsafvalstoffen. Deze afvalstoffen worden niet door de exploitant gesorteerd. De afvalstoffen (hout, metaal, harde plastieks, onderdelen van EAAE, boilers) voldoen wel aan de voorwaarden van de afwijking voorzien in artikel 4.3.2 van VLAREMA.

Op het perceel is een loods aanwezig die in 2015 zonder vergunning opgericht werd. Deze loods is ongeveer 3,3 m op 6 m groot. De gemeente wenst deze loods als bouwmisdrijf op te nemen in het vergunningenregister. Omdat de loods in agrarisch gebied gelegen is, komt deze in aanmerking voor herstel. De loods valt niet onder artikel 5.3 van het vrijstellingsbesluit omdat het gebouw niet in functie is van de professionele teelt van landbouwgewassen of van professionele veeteelt.

Er staat nog een tweede oranje container van ongekende eigenaar en met ongekende inhoud op het perceel.

Verspreid over het perceel liggen verschillende hopen met materialen, materielen en afvalstoffen. Het stallen van afvalstoffen in agrarisch gebied is niet verenigbaar met de ruimtelijke bestemming. Hieronder wordt een niet-limitatieve lijst van vastgestelde materialen, materielen en afvalstoffen opgesomd:

- Hout
- Metalen
- PVC-buizen
- Een transportkooi voor grote huisdieren
- Onderdelen van een stelling
- Autobanden
- Blauwe plastic tonnen
- Uitgietbakken, toiletpotten,
- Houten paletten
- Boilers
- Metalen vaten
- Behuizing wasmachine
- ...

...

Verklaringen

De heer ... heeft per mail op de aanmaning volgende verklaring afgelegd:

“Graag had ik wat meer info ... daar wij al reeds jaren een container hebben staan waar door Remondis al mijn afval gesorteerd wordt incl. huisafval al het oude ijzer bijeen wordt gelegd en eenmaal per jaar wordt opgehaald, zou ik graag weten waar deze brief over gaat, we hebben net dit jaar grote werken uitgevoerd en grond wat proper gemaakt en gazon geplaatst ...”

“We spreken hier niet over afvalstoffen maar materiaal waar ik mee werk kabels ladders enz ik begrijp niet ik woon hier 15 jaar en het heeft er anders uitgezien nooit problemen gehad we kuisen een geel deel op en nu zijn er problemen het oude ijzer wordt opgehaald zoals gezegd en denk wel dat er toch materiaal op mijn grond aanwezig mag zijn de tweede container is niet de mijne maar achtergelaten door aannemer daar ben ik mee bezig hopen de u zo toch wat info te hebben kunnen geven ...”

Administratieve procedures of documenten

Op 6/10/2021 werd een eerste aanmaning per brief gestuurd ... Hierbij wordt aangemaand om voor 1 november 2021 de afvalstoffen te verwijderen.

Als reactie op de verklaringen per mail ... werd op 10 november 2021 per mail aangemaand om voor 1/12/2021 de afvalstoffen te verwijderen.

...

Deze vaststellingen worden opgenomen in het aanvankelijk proces-verbaal met nummer van 26 januari 2022, dat op 7 februari 2022 wordt afgesloten (hierna: PV) en op 8 februari 2022 wordt verstuurd aan de Procureur des Konings en aan verzoekende partij.

In navolging hiervan stuurt de verbalisant verzoekende partij op 9 februari 2022 nogmaals een aanmaning om de opslag van afvalstoffen stop te zetten en de loods te verwijderen.

2.

Op 21 maart 2022 ontvangt de gewestelijke entiteit de melding van de procureur des Konings van 8 maart 2022 dat het stedenbouwkundig misdrijf niet strafrechtelijk zal worden behandeld.

3.

Op 7 april 2022 brengt de gewestelijke entiteit verzoekende partij op de hoogte van het voornemen om een alternatieve bestuurlijke geldboete op te leggen. Ze wijst haar daarbij op de mogelijkheid van een bestuurlijke transactie mits betaling van 5.225 euro (artikel 6.2.14 VCRO). Ze nodigt haar ook uit om bij gebreke van tijdige en volledige betaling van de voorgestelde geldsom een schriftelijk verweer mee te delen, eventueel vergezeld van een vraag tot hoorzitting, en biedt haar de mogelijkheid om inzage te vragen in het administratief dossier.

Op 5 juli 2022 bezorgt verzoekende partij een schriftelijk verweer en verzoekt ze om een kopie van het administratief dossier waarop het voornemen tot het opleggen van een bestuurlijke geldboete berust, die haar op 12 juli 2022 door de gewestelijke entiteit wordt bezorgd. In navolging hiervan bezorgt verzoekende partij op 19 juli 2022 een aanvullend schriftelijk verweer, waarin ze onder meer wijst op het herstel van de opkuis van het perceel. Verzoekende partij doet vervolgens bij de gewestelijke entiteit meermaals navraag naar de stand van zaken, waarbij ze wijst op de lange duurtijd van de bestuurlijke boeteprocedure en op de vaststelling dat ze daardoor schade ondervindt.

4.

Op 20 februari 2024 vraagt de gewestelijke entiteit bijkomende inlichtingen aan de verbalisant en met name of de wederrechtelijke toestand van het perceel ondertussen is geremedieerd. De verbalisant antwoordt op 29 februari 2024 het volgende:

“ ...

Het terrein wordt nog steeds gebruikt om goederen te stockeren. Er werd nog geen enkele vorm van regularisatie toegepast. De ... heeft beroep gedaan op een advocaat. Als bijlage kan u het schrijven van deze advocaat en de reactie vanuit de gemeente hierop terugvinden. Er werd eveneens nog een aanmaning verzonden vanuit de gemeente om het herstel te vorderen. Er werden tot op heden geen bestuurlijke herstelmaatregelen opgelegd.

...”

5.

Op 29 februari 2024 legt de gewestelijke entiteit een geldboete op, waarvan verzoekende partij met een aangetekende brief van 2 maart 2024 in kennis wordt gesteld. Dat is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

Verzoekende partij voert de schending aan van:

- de artikelen 6.2.3, 6.2.4 en 6.2.5/1 VCRO
- artikel 187 van het decreet over het lokaal bestuur van 22 december 2017 (hierna: Decreet Lokaal Bestuur)
- de wet van 7 juni 1969 tot vaststelling van de tijd gedurende welke geen opsporing ten huize, huiszoeking of vrijheidsbeneming mag worden verricht (hierna: Huiszoekingswet)
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Motiveringswet)
- het verbod op bevoegdheidsoverschrijding
- het motiverings- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Ze betwist in essentie om meerdere redenen de geldigheid van de vaststellingen van de verbalisant en daarmee gerelateerd de (bijzondere) bewijswaarde van het PV waarop de gewestelijke entiteit haar beslissing steunt om een boete op te leggen.

In een eerste onderdeel stelt ze dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verbalisant regelmatig is aangesteld door het college van burgemeester en schepenen overeenkomstig artikel 6.2.5/1, 3° VCRO omdat daaruit niet blijkt dat hij voldoet aan de onderliggende scholingsvereisten; dat hij effectief is aangesteld door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente; en dat hij is beëdigd, zoals bepaald in artikel 187 Decreet Lokaal Bestuur.

In een tweede onderdeel verwijt ze de verbalisant ook dat deze heeft nagelaten om haar voorafgaandelijk aan de opmaak van het PV een aanmaning te sturen om het ten laste gelegde bouw misdrijf te remediëren, zoals vereist door artikel 6.2.3, §2 VCRO

In een derde onderdeel stelt ze dat de verbalisant niet bevoegd was om het stedenbouwkundig misdrijf houdende het zonder vergunning 'gewoonlijk gebruiken van een perceel voor het opslaan van allerlei materialen, materieel of afval' vast te stellen in het PV omdat dit misdrijf niet ressorteert onder de misdrijven in het hoofdstuk van de VCRO waarnaar artikel 6.2.4 VCRO verwijst.

In een vierde onderdeel verwijt ze de verbalisant ook dat deze in functie van zijn vaststellingen, die volgens haar onmogelijk kunnen zijn gedaan vanaf het openbaar domein, op onrechtmatige wijze toegang heeft genomen tot de private eigendom van haar bestuurder en diens echtgenote, die moet worden aanzien als een voor het publiek niet toegankelijke plaats in de zin van de Huiszoekingswet, waardoor er sprake was van een huiszoeking zonder machtiging daartoe van de politierechter dan wel een voorafgaande schriftelijke toestemming van de eigenaars.

In een vijfde onderdeel verwijt ze de verbalisant dat zijn vaststellingen in het PV niet accuraat zijn. In zoverre de verbalisant daarin stelt dat de afvalcontainer vooraan op het terrein 'tijdens alle controles steeds tot de rand is gevuld met bedrijfsafvalstoffen' stelt ze dat uit de foto's van de plaatsbezoeken op 15 december 2021 en 25 januari 2022 blijkt dat deze container toen leeg was. In zoverre de verbalisant daarin verwijst naar een 'tweede oranje afvalcontainer' op het terrein, waarbij hij aangeeft dat hij 'niet op de hoogte is of de container wel überhaupt iets bevat', stelt ze dat deze vaststelling niet preciseert waar deze container zich bevindt en dit niet blijkt uit de foto's bij het PV.

In zoverre de verbalisant daarin wijst op de aanwezigheid op het terrein 'in agrarisch gebied' van 'verschillende hopen met materialen, materieel en afvalstoffen' stelt ze dat dit niet blijkt uit de foto's bij het PV en deze voorwerpen alleszins niet gedurende een periode van vier maanden steeds aanwezig waren. Ze betwist daarbij ook dat het grootste deel van de voorwerpen waren opgeslagen binnen het deel van het terrein dat is gesitueerd in agrarisch gebied en meent dat de verbalisant hierbij steunt op een verkeerde digitale versie van het gewestplan omdat de grens tussen het woongebied met landelijk karakter en het agrarisch gebied in werkelijkheid is gesitueerd ter hoogte van de achterzijde van het bestaande bijgebouw, waarin geen vaststellingen zijn gebeurd.

2.

Verwerende partij betwist de ongeldigheid van de vaststellingen van de verbalisant in het PV en meent dat de gewestelijke entiteit de bestreden boetebeslissing kon steunen op de (bijzondere) bewijswaarde daarvan.

Ter weerlegging van het eerste onderdeel stelt ze dat uit het PV blijkt dat de verbalisant bij beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 16 augustus 2021 is aangesteld als verbalisant ruimtelijke ordening in de zin van artikel 6.2.5/1, 3° VCRO en verzoekende partij het tegendeel niet aantoont aan de hand van objectieve stukken. Ze meent dat de bewering van verzoekende partij impliciet neerkomt op een ongefundeerde betichting van de verbalisant van valsheid in geschrifte, zonder dat blijkt dat ze naar aanleiding hiervan een klacht heeft ingediend. Ze brengt het aanstellingsbesluit van de verbalisant voor de goede orde bij en merkt op dat daaruit blijkt dat de verbalisant verschillende relevante opleidingen heeft gevolgd, hoewel er door de Vlaamse Regering op heden vooralsnog geen speciale scholingsvoorwaarden zijn vastgesteld.

Ter weerlegging van het tweede onderdeel stelt ze dat geen enkele decretale bepaling voorziet dat de opmaak van een PV moet worden voorafgegaan door een aanmaning in de zin van artikel 6.2.3, §2 VCRO.

Ter weerlegging van het derde onderdeel stelt ze dat de verbalisant bevoegd was om het stedenbouwkundig misdrijf houdende het zonder vergunning 'gewoonlijk gebruiken van een perceel voor het opslaan van allerlei materialen, materieel of afval' in de zin van artikel 4.2.1, 5°, a) VCRO vast te stellen in het PV omdat dit misdrijf wel degelijk wordt omschreven in artikel 6.2.1, lid 1, 1° VCRO, dat net zoals artikel 6.2.4 VCRO ressorteert onder 'Hoofdstuk II. Sancties'.

Ter weerlegging van het vierde onderdeel stelt ze dat uit de foto's bij het PV blijkt dat deze allemaal zijn genomen vanop een afstand en zonder het perceel van verzoekende partij te betreden, terwijl deze het tegendeel niet aantoonst. Ze stelt, onder verwijzing naar de weerlegging van deze kritiek door de verbalisant tijdens de bestuurlijke procedure in een brief van 14 maart 2022, dat de onschendbaarheid van de woning daarbij niet is geschonden en de vaststellingen niet het karakter van een huiszoeking hebben. Ze wijst op de vaststelling dat de verbalisant overeenkomstig artikel 6.2.4, 2° VCRO toegang heeft tot de bouwplaats en de gebouwen om alle nodige opsporingen en vaststellingen te verrichten, waarbij een machtiging van de Politierechter enkel is vereist als deze verrichtingen het kenmerk van een huiszoeking dragen, terwijl dit in voorliggend dossier niet het geval is.

Ter weerlegging van het vijfde onderdeel betwist ze dat de vaststellingen van de verbalisant in het PV niet accuraat zijn. Ze wijst vooreerst op het feit dat verzoekende partij met haar kritiek op de vaststellingen met betrekking tot de twee containers op het perceel voorbijgaat aan de overige vaststellingen in het PV over het opslaan van allerlei materialen, materieel en afvalstoffen over een langere periode. Ze wijst ook op het feit dat uit nazicht op Geopunt en uit de vergelijking van de aanduidingen op de algemene kaart en het gewestplan blijkt dat de verbalisant in het PV grenslijn tussen het woongebied met landelijk karakter en het agrarisch gebied wel degelijk correct aanduidt.

3.

Verzoekende partij volhardt in haar wederantwoordnota in hoofddorde in de argumentatie in haar verzoekschrift.

Wat betreft het eerste onderdeel stelt ze nog dat ze de bevoegdheid van de verbalisant in het kader van voorliggende procedure in vraag kan stellen, zonder dat ze daarvoor een strafklacht wegens valsheid in geschrifte moet neerleggen, en dat het aan verwerende partij staat om aan te tonen dat er geen sprake is van machtsoverschrijding. Ze merkt nog op dat ze aan de hand van het voorgelegde aanstellingsbesluit niet kan nagaan welke opleidingen de verbalisant heeft gevolgd en in hoeverre deze relevant waren voor de functie, en ook dat verwerende partij geen nadere toelichting geeft over de beëdiging van de verbalisant als gemeentelijk personeelslid.

Wat betreft het tweede onderdeel merkt ze nog op dat ze de relevantie niet inziet van de opmerking van verwerende partij dat er geen decretale verplichting bestaat om voorafgaand aan de opmaak van een PV een aanmaning te sturen.

Wat betreft het vierde onderdeel herhaalt ze dat de foto's bij het PV duidelijk zijn genomen vanop de dieper gelegen private toegangsweg, voorbij de woning van haar bestuurder, en niet vanop de openbare weg, zodat de verbalisant wel degelijk de private eigendom van haar bestuurder heeft betreden en zijn verrichtingen het kenmerk dragen van een huiszoeking.

Wat betreft het vijfde onderdeel merkt ze vooreerst op dat verwerende partij de aandacht van de discussie over de containers afleidt door te verwijzen naar de andere vaststellingen in het PV, maar niet ontkent dat de container vooraan op het perceel op 15 december 2021 en 25 januari 2022 leeg was en ook niet ontkent, noch bevestigt dat er daar een tweede container aanwezig was. Ze stelt dat de foto's bij het PV deze andere vaststellingen in het PV met betrekking tot de opslag her en der op het terrein van allerlei materialen, materieel of afval niet ondersteunen. Ze herhaalt dat de verbalisant de grens tussen het woongebied met landelijk karakter en het agrarisch gebied niet correct heeft bepaald en dat uit zijn vaststellingen niet duidelijk blijkt waar de materialen, het materiaal en het afval waren gesitueerd. Ze stelt dat er in dit kader desnoods een gerechtsdeskundige-landmeter moet worden aangesteld om de exacte ligging van de zonegrens van het gewestplan te bepalen.

Beoordeling door het College

1.

Een personeelslid van de gemeente, die daarvoor wordt aangewezen door het college van burgemeester en schepenen, kan een verbalisant ruimtelijke ordening zijn (artikel 6.2.5/1, §1, lid 1, 3° VCRO). Dit is voor contractuele personeelsleden alleen mogelijk als ze zijn beëdigd, waarbij de Vlaamse regering de voorwaarden van de eedaflegging kan bepalen, en waarbij een beëdiging op basis van artikel 187 Decreet Lokaal Bestuur ook geldt als de vereiste eedaflegging (artikel 6.2.5/1, §3 VCRO). De Vlaamse regering voorziet in uitvoering hiervan dat de contractuele personeelsleden, vooraleer ze hun opdracht kunnen vervullen, hun eed moeten afleggen in handen van de overheid die hen heeft aangewezen, tenzij ze al zijn beëdigd op basis van artikel 187 Decreet Lokaal Bestuur (artikel 9, lid 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 9 februari 2018 betreffende de handhaving van de ruimtelijke ordening en tot wijziging en opheffing van diverse besluiten - hierna: Handhavingsbesluit RO). De Vlaamse regering kan voorwaarden bepalen waaraan een verbalisant ruimtelijke ordening moet voldoen, zoals scholingsvereisten (artikel 6.2.5/1, §1, lid 2 VCRO).

Een verbalisant ruimtelijke ordening is bevoegd om stedenbouwkundige misdrijven op te sporen en vast te stellen door een proces-verbaal, dat geldt tot bewijs van het tegendeel (artikel 6.2.4, lid 1 VCRO). Dit betekent dat de materiële vaststellingen, die de verbalisant

persoonlijk en binnen de perken van zijn bevoegdheid verricht, voor waar moeten worden aangenomen, tenzij er een beslissend bewijs van onjuistheid hiervan wordt voorgelegd, zodat een loutere ontkenning van of twijfel over deze vaststellingen niet volstaat. De bijzondere bewijswaarde geldt daarbij niet voor de feitelijke of juridische gevolgtrekkingen die de verbalisant uit zijn materiële vaststellingen afleidt. De verbalisant heeft in dit kader toegang tot de bouwplaats en de gebouwen, in functie van het verrichten van alle nodige opsporingen en vaststellingen (artikel 6.2.4, lid 2 VCRO), maar moet hiervoor wel beschikken over een machtiging van de politierechter, als deze verrichtingen de kenmerken van een huiszoeking dragen (artikel 6.2.4, lid 3 VCRO).

2.

De gewestelijke entiteit overweegt in de bestreden beslissing, bij de uiteenzetting van de feiten en de toerekenbaarheid van het stedenbouwkundig misdrijf aan verzoekende partij als overtreder, onder meer het volgende:

“ ...

3. Feiten

Voor wat de feiten betreft, wordt verwezen naar het administratief dossier; zij moeten hier als integraal overgenomen worden beschouwd. Hierna volgt een overzicht van de meest essentiële elementen van het dossier.

Het perceel is gelegen te

en ter kadaster gekend als

Volgens het gewestplan is het perceel deels gelegen in woongebied met landelijk karakter en deels in agrarisch gebied. De vastgestelde feiten situeren zich voor het grootste deel in het agrarisch gebied.

Op 30 september 2021 voerde de bevoegde verbalisant een eerste controle uit. Op dat ogenblik wordt er vastgesteld dat er op het perceel een grote hoeveelheid aan materiaal, materieel en afval aanwezig is en dat dit zichtbaar is vanaf de openbare weg. Het dossier wordt opgevolgd door de verbalisant die navolgende vaststellingen doet op 15 december 2021 en 25 januari 2022.

Op 25 januari 2022 begaf de verbalisant zich opnieuw ter plaatse. Hij stelde vast dat er nog steeds sprake is van een gewoonlijk gebruik voor de opslag van materiaal, materieel en afval. Zo stelde hij vast dat er diverse containers met afval op het terrein werden geplaatst.

Ook stelde hij vast dat, verspreid over het perceel, verschillende hopen met materialen, materieel en afval aanwezig zijn. Voor een opsomming hiervan wordt uitdrukkelijk verwezen naar het proces-verbaal, die hier als overgenomen dient te worden beschouwd.

Vermoedelijke overtreder is eigenaar en gebruiker van het perceel.

4. Beoordeling

4.1. De toerekenbaarheid aan de overtreder

...

In zijn verweer betwist vermoedelijke overtreder de rechtsgeldigheid van het proces-verbaal. Hij laat echter na om enig juridisch of feitelijk element aan te halen waarom het proces-verbaal niet rechtsgeldig zou zijn. Vermoedelijke overtreder verwijst naar een eerdere betwisting die hij als hernomen beschouwt. Noch aan het proces-verbaal, noch aan het verweer is enig stuk gevoegd door vermoedelijke overtreder waaruit deze betwisting zou moeten blijken. Met deze blanke bewering kan er dan ook geen rekening worden gehouden. Het is aan vermoedelijke overtreder om haar beweringen te voorzien van de nodige bewijsstukken.

In zijn verweer betwist vermoedelijke overtreder ook de feitelijke vaststellingen van de verbalisant. Deze vaststellingen genieten echter een bijzondere bewijswaarde en gelden tot het bewijs van het tegendeel. Er is geen enkele reden om te twijfelen aan de visuele vaststellingen die zijn gedaan door de verbalisant. Deze vaststellingen worden ook bevestigd door de foto's gevoegd bij het proces-verbaal en de reacties van vermoedelijke overtreder. De loutere en niet onderbouwde bewering in het verweer doet hieraan dan ook niets af. In een aanvullend verweer voegt vermoedelijke overtreder op dit punt een aantal foto's waaruit zou moeten blijken dat er sprake is van een herstel en er geen gewoonlijk gebruik meer aanwezig is. Ten eerste gaat het om niet objectief vastgestelde gegevens. Vermoedelijke overtreder heeft dit herstel blijkbaar niet gemeld aan de verbalisant. Ten tweede doet een herstel van de feiten niets af aan de strafwaardigheid van de feiten. Dit herstel, indien effectief gerealiseerd, kan enkel een omstandigheid zijn die een impact kan hebben op de hoogte van de bestuurlijke boete.

..."

3.

Verzoekende partij toont in het licht van de stukken van het administratief dossier en de procedurestukken niet aan dat de vaststellingen van de verbalisant in het PV niet rechtsgeldig dan wel foutief zijn en dat dit hierdoor geen (bijzondere) bewijswaarde heeft, zodat niet blijkt dat de gewestelijke entiteit haar beoordeling in de bestreden beslissing hierop niet mocht steunen.

3.1.

Verzoekende partij toont (in het eerste middelonderdeel) niet afdoende aan dat de verbalisant onbevoegd was om het PV op te maken omdat niet blijkt dat hij effectief en regelmatig is aangesteld door het college van burgemeester en schepenen en voldoet aan de vereiste scholing.

Het staat in beginsel aan verzoekende partij, in het licht van haar stelplicht, om haar argumentatie afdoende te onderbouwen. Verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot het verwijt dat de gemeentelijke verbalisant ruimtelijke ordening, in tegenstelling tot de vermelding in het PV, niet regelmatig was aangesteld door het college van burgemeester en schepenen en hierdoor onbevoegd was om een PV op te maken, zonder dat ze dit verwijt concreet onderbouwt aan de hand van stukken. Het blijkt met name niet dat ze ter zake navraag deed bij de gemeente in het kader van de openbaarheid van bestuur, terwijl ze dit argument ook niet eerder aanvoerde in het kader van de bestuurlijke boeteprocedure. Verwerende partij legt ter weerlegging van dit verwijt bovendien de beslissing voor van het college van burgemeester en schepenen van van 16 augustus 2021, waarmee de verbalisant wordt aangesteld als gemeentelijk verbalisant ruimtelijke ordening. De vaststelling dat het daarmee gerelateerde attest van eedaflegging door de verbalisant niet (ook) wordt bijgevoegd, vormt in het licht van de omstandigheden redelijkerwijze geen reden om te twijfelen of er ondertussen correct uitvoering is gegeven aan artikel 2 van deze beslissing, waarin wordt bepaald dat 'er opdracht wordt gegeven tot een eedaflegging, waarvan een attest zal opgemaakt worden'. In zoverre verzoekende partij hierover, naar aanleiding van de kennisname van het aanstellingsbesluit van de verbalisant tijdens voorliggende jurisdictionele procedure, nog twijfels had, kon ze ter zake navraag doen bij de gemeente om haar kritiek te onderbouwen. Ze liet dit echter klaarblijkelijk opnieuw na, zodat haar blote bewering, dat niet blijkt dat de verbalisant op het ogenblik van de opmaak van het PV correct was beëdigd en bevoegd was om dit PV op te maken, geen reden vormt om de bestreden beslissing te vernietigen dan wel om de debatten te heropenen om verwerende partij toe te laten (ook) dit stuk alsnog bij te voegen, te meer verzoekende partij hierover geen opmerkingen formuleerde tijdens de bestuurlijke boeteprocedure.

Verzoekende partij verwijt de gemeentelijke verbalisant ruimtelijke ordening ook tevergeefs dat deze niet beschikt over de vereiste scholingsvereisten. Ze toont niet aan dat de Vlaamse regering, op het ogenblik van de aanstelling van de verbalisant door het college van burgemeester en schepenen op 16 augustus 2021, al nadere voorwaarden en met name scholingsvereisten had bepaald, waaraan een verbalisant ruimtelijke ordening moet voldoen. Het blijkt dan ook niet dat het college van burgemeester en schepenen daarbij ten onrechte overwoog dat 'er geen wettelijke opleidingsvoorwaarden zijn opgelegd om aangesteld te worden als verbalisant ruimtelijke ordening'. Uit de aanstellingsbeslissing van de verbalisant blijkt bovendien dat deze in dit kader drie opleidingsmodules heeft gevolgd, die daarin duidelijk worden omschreven en waarbij blijkt dat deze opleidingen pertinent waren in het licht van de functie.

3.2.

Verzoekende partij toont (in het tweede middelonderdeel) niet aan dat de verbalisant geen PV kon opmaken omdat hij haar voorafgaandelijk geen aanmaning heeft gestuurd om het ten laste gelegde stedenbouwkundig misdrijf te remediëren.

Een verbalisant ruimtelijke ordening, die bij de uitoefening van zijn opdracht een stedenbouwkundig misdrijf vaststelt, kan de vermoedelijke overtreder ertoe aanmanen om de nodige maatregelen te nemen om dit misdrijf te beëindigen, de gevolgen ervan geheel of gedeeltelijk ongedaan te maken of een herhaling ervan te voorkomen. Als blijkt dat de adressant van deze aanmaning nalaat om te voldoen aan de door de verbalisant gevraagde maatregelen, heeft deze de plicht om aangifte te doen van het misdrijf bij de gemeentelijke en gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en bij de burgemeester (artikel 6.2.3, §2 VCRO). Hieruit blijkt dat een aanmaning naar aanleiding van de vaststelling van een stedenbouwkundig misdrijf een facultatief karakter heeft en de verbalisant hiertoe niet verplicht is vooraleer hij een proces-verbaal kan opmaken. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij op 6 oktober 2021 wel degelijk voorafgaand aan de opmaak van het PV is aangemaand om de wederrechtelijke toestand te remediëren, maar dat ze daaraan geen gevolg gaf, zodat haar kritiek ook feitelijke grondslag mist.

3.3.

Verzoekende partij toont (in het derde middelonderdeel) niet aan dat de verbalisant onbevoegd was om het stedenbouwkundig misdrijf houdende het zonder vergunning 'gewoonlijk gebruiken van een perceel voor het opslaan van allerlei materialen, materieel of afval' vast te stellen.

Een verbalisant ruimtelijke ordening is overeenkomstig artikel 6.2.4, lid 1 VCRO, dat ressorteert onder 'Hoofdstuk II - Sancties' van 'Titel VI - Handhaving' van de VCRO, bevoegd om 'de misdrijven, omschreven in de hoofdstuk, op te sporen en vast te stellen door een proces-verbaal'. Artikel 6.2.1, lid 1, 1° VCRO, dat ook ressorteert onder dit hoofdstuk II, bepaalt dat 'het uitvoeren van de handelingen, vermeld in artikel 4.2.1 VCRO' zonder voorafgaande vergunning, wordt beschouwd als één van de 'handelingen en omissies' die 'stedenbouwkundige misdrijven worden genoemd'. Artikel 4.2.1, 5°, a) VCRO voorziet onder meer in een vergunningsplicht voor het 'gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten (van) een grond voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, of van allerlei materialen, materieel of afval'. De kritiek van verzoekende partij mist feitelijke grondslag.

3.4.

Verzoekende partij maakt (in het vierde middelonderdeel) niet aannemelijk dat de vaststellingen van de verbalisant de kenmerken hebben van een huiszoeking en niet rechtsgeldig zijn omdat de verbalisant in het kader van de opmaak van het PV op onrechtmatige wijze toegang heeft genomen tot de private eigendom van haar bestuurder en diens echtgenote.

Een verbalisant ruimtelijke ordening heeft overeenkomstig artikel 6.2.4 VCRO, leden 2 en 3 VCRO in beginsel toegang tot de bouwplaats en de gebouwen om alle nodige opsporingen en vaststellingen te verrichten, maar moet in het licht van de in artikel 15 Grondwet opgenomen onschendbaarheid van de woning beschikken over een machtiging van de politierechter als deze verrichtingen de kenmerken van een huiszoeking dragen. Zoals blijkt uit het administratief dossier en door partijen niet wordt betwist, deed de verbalisant zijn vaststellingen in hoofddorde vanop een private toegangsweg tot de woning in tweede bouworde van de bestuurder van verzoekende partij en zijn echtgenote, die ook uitgaat op het daaraan palend achterliggend terrein waarop het stedenbouwkundig misdrijf zich situeert, en die vrij kan worden betreden vanop het openbaar domein. Het blijkt dan ook niet dat de verbalisant, in functie van zijn vaststellingen, toegang heeft genomen tot bewoonde lokalen, zodat zijn verrichtingen niet de kenmerken van een huiszoeking hadden. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verbalisant, die vermoedde dat er een stedenbouwkundig misdrijf werd gepleegd op een achterliggend perceel, niet onaangekondigd dan wel zonder machtiging van de politierechter toegang mocht nemen tot de grens van dit perceel, via een private toegangsweg die onder meer dit perceel (en blijkens de wederantwoordnota ook het perceel van de buur) ontsluit en die vrij toegankelijk is vanaf de openbare weg. Het enkele feit dat deze private toegangsweg ook de privéwoning van de bestuurder van verzoekende partij en zijn echtgenote ontsluit betekent niet dat deze weg, gelet op zijn aard en functie, moet worden aanzien als een woning of een aanhorigheid daarvan en hierdoor ook geniet van de onschendbaarheid van die privéwoning, zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM en artikel 15 Grondwet. Deze weg heeft geen privé-karakter en moet in het licht van de plaatselijke ruimtelijke inrichting en de publieke toegankelijkheid hiervan worden onderscheiden van de privéwoning met aanhorigheden. De vaststellingen van de verbalisant vanaf deze weg, ter hoogte van de poort en/of de omheining van het perceel, hebben dan ook niet de kenmerken van een huiszoeking en zijn rechtsgeldig in het licht van artikel 6.2.4 VCRO, leden 2 en 3 VCRO.

3.5.

Verzoekende partij maakt (in het vijfde middelonderdeel) niet aannemelijk dat er geen rekening kan worden gehouden met de vaststellingen van de verbalisant in het PV omdat deze niet accuraat zijn.

Ze betwist tevergeefs de vaststelling van de verbalisant dat de afvalcontainer vooraan op het terrein tijdens de drie controles 'steeds tot de rand is gevuld met verschillende bedrijfsafvalstoffen' omdat dit gegeven niet relevant in het licht van het stedenbouwkundig misdrijf waarvoor de betreden boete wordt opgelegd. Ongeacht de discussie in hoeverre uit de foto's van het tweede en derde plaatsbezoek van respectievelijk 15 december 2021 en 25 januari 2022 blijkt dat deze container op dat ogenblik niet tot de rand was gevuld, betwist verzoekende partij niet dat ze daarin haar bedrijfsafvalstoffen stockeert, in afwachting van hun afvoer, en dat de verbalisant hierover in zijn aanmaning van 6 oktober 2021, zoals herhaald op 18 oktober 2021, geen problemen heeft gemaakt. De gebeurlijke discrepantie tussen de visuele waarnemingen van de verbalisant en de daarbij horende foto's vormen wat betreft dit aspect dan ook geen aanleiding om geen rekening te houden met de vaststellingen in het PV. In zoverre verzoekende partij ook discussie voert over de aanwezigheid van een tweede container op het terrein, toont ze niet aan dat deze materiële vaststelling van de verbalisant niet correct is, temeer er op de foto's achteraan het terrein een oranje container waarneembaar is. Deze bewering strijdt bovendien met haar mailbericht aan de verbalisant van 18 oktober 2021, waarin ze stelt dat 'de tweede container' haar niet toebehoort, maar is 'achtergelaten' door een aannemer.

Ze betwist ook tevergeefs de vaststelling van de verbalisant, op basis van een plan bij het PV met de grenslijn tussen het woongebied met landelijk karakter en het daarop achteraan aansluitend agrarisch gebied, dat 'het grootste deel van de opslag van materialen gebeurt in agrarisch gebied'. Hoewel de bepaling van een zonegrens niet kan worden beschouwd als een materiële vaststelling van de verbalisant, en er hierover interpretatiediscussies kunnen rijzen, toont verzoekende partij, in het licht van de voorliggende stukken en de informatie die vrij raadpleegbaar is op Geopunt, niet aan dat het door de verbalisant bij het PV gevoegde plan met de zonegrens foutief is en dat het merendeel van de opslag is gesitueerd in het woongebied. Ze maakt met name niet aannemelijk dat het bufferbekken, dat hoort bij het aanpalend bedrijf, hierbij een pertinent aanknopingspunt vormt omdat niet blijkt dat dit bekken al aanwezig was op het ogenblik dat het gewestplan is opgemaakt en wordt weergegeven door de 'ruwe cirkel' die daarop is afgebeeld.

Ze maakt ook ten onrechte abstractie van de bestaande infrastructuur en constructies die op het gewestplan zijn afgebeeld en die op heden nog bestaan. Gelet op deze vaststellingen bestaat er geen noodzaak om ter zake een gerechtsdeskundige aan te stellen.

Het middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

Verzoekende partij voert de schending aan van:

- artikel 4.2.1, 1° en 5° *juncto* artikel 6.2.1 VCRO
- de artikelen 2 en 3 Motiveringswet
- het verbod op bevoegdheidsoverschrijding
- het motiverings- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Ze betwist in essentie dat er een stedenbouwkundig misdrijf voorligt, dat haar als overtreder kan worden toegerekend en waarvoor haar een alternatieve bestuurlijke geldboete kan worden opgelegd.

Ze stelt in eerste instantie dat het tijdelijk opslaan op haar terrein van materialen en afval met het oog op de ophaling en afvoer hiervan niet kan worden beschouwd als een vergunningsplichtige handeling in de zin van artikel 4.2.1, 5° VCRO. Ze meent dat de plaatsing van één container vooraan op het terrein, in functie van de regelmatige afvoer van haar bedrijfsafvalstoffen, niet vergunningsplichtig is, zoals wordt bevestigd door de verbalisant in de aanmaningen van 6 en 18 oktober 2021, terwijl uit het administratief dossier niet blijkt dat er meer dan één afvalcontainer op haar terrein aanwezig was. Ze meent ook dat uit de vaststellingen van de verbalisant niet blijkt dat de betwiste gebruik van de grond voor het opslaan van allerlei materialen, materieel of afval kan worden beschouwd als een gewoonlijk gebruik omdat deze vaststellingen slechts een periode van vier maanden omvatten en daaruit niet blijkt dat er sprake is van een zekere regelmaat van de opslag gedurende een zekere periode.

Ze stelt ook dat het stedenbouwkundig misdrijf haar niet kan worden verweten omdat ze zonder opzet handelde en er minstens sprake is van onoverkomelijke dwaling.

Ze merkt daarbij op dat dit misdrijf haar ten onrechte niet alleen wordt toegerekend als gebruiker van het perceel en uitvoerder dan wel minstens opdrachtgever van de wederrechtelijke handeling, maar ook in de hoedanigheid van eigenaar van het perceel, terwijl haar bestuurder en zijn echtgenote daarvan de eigenaar zijn.

2.

Verwerende partij stelt dat uit de vaststellingen in het PV wel degelijk blijkt dat er een stedenbouwkundig misdrijf voorligt doordat verzoekende partij op het perceel gedurende een lange periode met een zekere regelmaat materiaal en afval van haar activiteiten opslaat, zoals ook expliciet is erkend door haar bestuurder. Ze meent dat verzoekende partij daarbij ten onrechte voorbijgaat aan het feit dat daarmee vooral wordt gedoeld op de vastgestelde stockage op het perceel van allerlei materiaal en afval. Ze stelt dat het voor dit stedenbouwkundig misdrijf volstaat dat er sprake is van algemeen opzet, met name dat de feiten bewust en vrijwillig zijn gepleegd met kennis van zaken en er geen schulditsluitingsgrond voorligt. Ze merkt op dat het vergunningsplichtig gewoonlijk gebruik van het perceel voor de opslag van materiaal en afval van een aannemingsactiviteit in voorliggend dossier bovendien niet vergunbaar is omdat dit is gesitueerd in agrarisch gebied, terwijl dit geen complementaire functie vormt bij een agrarische activiteit. Ze meent dat de periode van vier maanden waarbinnen de vaststellingen gebeurden voldoende is om het gewoonlijk karakter van de opslag aan te tonen, te meer gelet op de erkenning van de bestuurder van verzoekende partij dat het perceel sinds lang wordt gebruikt in functie van de bedrijfsactiviteiten. Ze merkt op dat dit ook op heden nog het geval is, zoals blijkt uit een recente luchtfoto van het perceel en wordt bevestigd door bijkomende inlichtingen van de verbalisant.

3.

Verzoekende partij volhardt in haar wederantwoordnota in hoofddorde in de argumentatie in haar verzoekschrift.

Wat betreft het bestaan van een stedenbouwkundig misdrijf wijst ze op de vaststelling dat er, conform artikel 3.1, 11° en 12° van het besluit van de Vlaamse regering van 16 juli 2010 tot bepaling van de stedenbouwkundige handelingen waarvoor geen omgevingsvergunning nodig is (hierna: Vrijstellingsbesluit) geen omgevingsvergunning nodig is voor 'de plaatsing van allerlei kleine tuinconstructies' en voor 'de voorlopige opslag van afvalstoffen op hun plaats van productie, indien dit gebeurt in functie van een georganiseerde of regelmatige afvoer van de afvalstoffen'. Ze stelt dat een afvalcontainer wordt beschouwd als een kleine tuinconstructie in die zin, mits deze zich bevindt binnen een straal van 30 meter van een hoofdzakelijk vergund

gebouw. Ze herhaalt voorts dat uit het PV niet blijkt dat er een tweede afvalcontainer op het perceel stond en stelt dat uit de daarbij gevoegde foto's ook niet blijkt dat er daarop hopen met materialen, materieel en afvalstoffen waren opgeslagen. Ze benadrukt dat een periode van vaststellingen van vier maanden veel te kort is om het gewoonlijk gebruik te kunnen aantonen en betwist dat dit wordt bevestigd door de luchtfoto waarnaar verwerende partij verwijst omdat er op basis daarvan geen concrete vaststellingen kunnen gebeuren en deze foto ook geen deel uitmaakt van het administratief dossier. Ze herhaalt dat uit de foto's die ze in het kader van haar schriftelijk verweer heeft bijgebracht blijkt dat er op het perceel geen materiaal, materieel en afval is opgeslagen en verwijt de gewestelijke entiteit dat deze daarmee geen rekening houdt. In de rand hiervan merkt ze op dat dit ook niet blijkt uit de latere foto van de verbalisant, naar aanleiding van de vraag van gewestelijke entiteit tot aanvullende inlichtingen, omdat de daarop zichtbare stapel met goederen is gesitueerd op het perceel van haar geboor. Ze benadrukt tenslotte dat de verbalisant onzorgvuldig en foutief heeft gehandeld bij het bepalen van de zonegrens en er geen rekening kan worden gehouden met zijn opmetingen.

Beoordeling door het College

1.

De gewestelijke entiteit kan een alternatieve bestuurlijke geldboete opleggen voor gedragingen die een stedenbouwkundig misdrijf uitmaken in de zin van artikel 6.2.1, lid 1 VCRO en die naargelang de keuze van de procureur des Konings ook strafrechtelijk kunnen worden bestraft (artikelen 6.2.6 VCRO). Elke schending van de gehandhaafde regelgeving die wetens en willens gebeurt is in beginsel strafbaar, zodat enkel (algemeen) opzet is vereist. De geldboete kan alleen worden opgelegd aan de 'overtreder', hetzij de natuurlijke persoon of de rechtspersoon die het stedenbouwkundig misdrijf heeft uitgevoerd, er opdracht toe heeft gegeven of er zijn medewerking aan heeft verleend (artikel 6.2.7, §1, lid 1 VCRO en artikel 6.1.1, 6° VCRO), en kan worden opgelegd aan alle overtreders (artikel 6.2.13, §4 VCRO). De kwalificatie van de feiten als een stedenbouwkundig misdrijf en de toerekenbaarheid hiervan aan verzoekende partij als overtreder vormen dus de grondslag voor de bevoegdheid van de gewestelijke entiteit om haar een geldboete op te leggen.

Een bestuurlijke geldboete is een punitieve sanctie, waarbij de bewijslast van het stedenbouwkundig misdrijf en de overtreder berust bij de gewestelijke entiteit. Het bewijs van de feiten en het daderschap kan met het oog op bestuurlijke beboeting, naar analogie met de bewijsvoering in strafzaken, in beginsel met alle middelen van recht worden geleverd. De principieel vrije bewijsvoering betekent dat dit bewijs onder meer kan worden geleverd door een geheel van samenhangende feitelijke vaststellingen, die éénsluitend eenzelfde persoon

als pleger van een stedenbouwkundig misdrijf aanduiden. De beginselen van behoorlijk bestuur en in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, en het vermoeden van onschuld zoals onder meer bepaald in artikel 6, lid 2 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, omringen de bewijslevering met waarborgen op procedureel en inhoudelijk vlak.

2.

De gewestelijke entiteit overweegt in de bestreden beslissing, bij de uiteenzetting van de feiten en de toerekenbaarheid van het stedenbouwkundig misdrijf aan verzoekende partij als overtreder, onder meer het volgende:

“ ...

3. Feiten

...

Het perceel is gelegen te

en ter kadaster gekend als

Volgens het gewestplan is het perceel deels gelegen in woongebied met landelijk karakter en deels in agrarisch gebied. De vastgestelde feiten situeren zich voor het grootste deel in het agrarisch gebied.

Op 30 september 2021 voerde de bevoegde verbalisant een eerste controle uit. Op dat ogenblik wordt er vastgesteld dat er op het perceel een grote hoeveelheid aan materiaal, materieel en afval aanwezig is en dat dit zichtbaar is vanaf de openbare weg. Het dossier wordt opgevolgd door de verbalisant die navolgende vaststellingen doet op 15 december 2021 en 25 januari 2022.

Op 25 januari 2022 begaf de verbalisant zich opnieuw ter plaatse. Hij stelde vast dat er nog steeds sprake is van een gewoonlijk gebruik voor de opslag van materiaal, materieel en afval. Zo stelde hij vast dat er diverse containers met afval op het terrein werden geplaatst.

Ook stelde hij vast dat, verspreid over het perceel, verschillende hopen met materialen, materieel en afval aanwezig zijn. Voor een opsomming hiervan wordt uitdrukkelijk verwezen naar het proces-verbaal, die hier als overgenomen dient te worden beschouwd.

Vermoedelijke overtreder is eigenaar en gebruiker van het perceel.

4. Beoordeling

4.1. De toerekenbaarheid aan de overtreder

Overeenkomstig artikel 6.2.1, 1° VCRO is het strafbaar om zonder voorafgaandelijke omgevingsvergunning handelingen te stellen die conform artikel 4.2.1 VCRO vergunningsplichtig zijn. Volgens artikel 4.2.1, 5° VCRO is er een vergunning nodig voor het gewoonlijk gebruiken,

aanleggen of inrichten van een grond voor: a) het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, of van allerlei materialen, materieel of afval ...

Het stedenbouwkundig misdrijf van het gewoonlijk gebruik van een grond betreft een voortgezet misdrijf. Dit betekent dat het bestaat uit diverse actieve gebruiksdaden. Door de betrokken verbalisant werd op diverse momenten vastgesteld dat vermoedelijke overtreder het perceel gebruikt om hierop materiaal, materieel en afval op te slaan. Dit werd trouwens ook spontaan verklaard door vermoedelijke overtreder die naar aanleiding van een aanmaning om het perceel te herstellen per mail aan de verbalisant liet weten dat hij al zijn afval op dit perceel verzamelt om het nadien te laten ophalen en dit reeds gedurende meerdere jaren. Dit geeft aan dat er sprake is van meerdere actieve gebruiksdaden.

...

In zijn verweer betwist vermoedelijke overtreder ook de feitelijke vaststellingen van de verbalisant. Deze vaststellingen genieten echter een bijzondere bewijswaarde en gelden tot het bewijs van het tegendeel. Er is geen enkele reden om te twijfelen aan de visuele vaststellingen die zijn gedaan door de verbalisant. Deze vaststellingen worden ook bevestigd door de foto's gevoegd bij het proces-verbaal en de reacties van vermoedelijke overtreder. ...

Bovenvermelde feiten zijn een schending van: VCRO: Artikel 6.2.1, 1° in samenhang met 4.2.1, 5°.

Deze feiten vallen daarmee onder de definitie van een stedenbouwkundig misdrijf als bedoeld in de artikelen 6.2.1 en 6.2.13 VCRO waarvoor een bestuurlijke geldboete kan opgelegd worden.

Artikel 6.1.1, 6° VCRO definieert een overtreder als "de natuurlijke persoon of rechtspersoon die het stedenbouwkundige misdrijf of de stedenbouwkundige inbreuk heeft uitgevoerd, er opdracht toe heeft gegeven of er zijn medewerking aan heeft verleend".

Vermoedelijke overtreder is de uitbater van het terrein en dient dus als uitvoerder en minstens opdrachtgever van de stedenbouwkundige handelingen te worden beschouwd.

Het stedenbouwkundig misdrijf staat vast in hoofde van overtreder.

..."

3.

Verzoekende partij toont in het licht van de stukken van het administratief dossier en de procedurestukken niet aan dat het oordeel van de gewestelijke entiteit, dat het gewoonlijk gebruik door verzoekende partij van een perceel voor het opslaan van allerlei materialen, materieel of afval zonder voorafgaande vergunning, een stedenbouwkundig misdrijf uitmaakt dat haar kan worden toegerekend, foutief dan wel kennelijk onredelijk is en er ter zake (minstens) twijfel bestaat.

3.1.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er geen sprake is van een stedenbouwkundig misdrijf.

Artikel 6.2.1, lid 1, 1° VCRO bepaalt dat het uitvoeren van de handelingen in artikel 4.2.1 VCRO zonder voorafgaande vergunning een stedenbouwkundig misdrijf is. Artikel 4.2.1, 5°, a) VCRO vereist een voorafgaande vergunning voor (onder meer) het gewoonlijk gebruiken van een grond voor het opslaan van allerlei materialen, materieel of afval. Dit betreft een feitelijke beoordeling, waarbij moet worden onderzocht in hoeverre het gebruik van de grond een zekere regelmaat vertoont en een zekere tijd duurt, en er niet slechts sprake is van de toevallige opslag van materialen, materieel of afval.

De gewestelijke entiteit steunt haar oordeel in de bestreden beslissing op de (door verzoekende partij in het eerste middel tevergeefs betwiste) vaststelling van de verbalisant, dat er tijdens drie plaatsbezoeken over een tijdspanne van ongeveer vier maanden telkens is vastgesteld dat er op het terrein, naast een container met bedrijfsafvalstoffen, een tweede container met ongekende inhoud en verschillende hopen met materialen, materieel en afvalstoffen zijn aangetroffen. Verzoekende partij betwist tevergeefs dat daaruit redelijkerwijze niet afdoende blijkt dat dit gebruik van het perceel voor de opslag van de aangetroffen materialen, materieel en afval, door de regelmaat en de tijdsduur, kan worden beschouwd als een gewoonlijk gebruik in de zin van artikel 4.2.1, 5°, a) VCRO. Dit geldt des te meer in het licht van haar verklaring naar aanleiding van de eerste aanmaning van de verbalisant van 6 oktober 2021 om remediëingsmaatregelen te nemen, waaruit blijkt dat het vastgestelde wederrechtelijk gebruik van het terrein sinds jaren plaatsvindt. De verwijzing door verzoekende partij in haar schriftelijk verweer van 19 juli 2022 naar foto's van het perceel, waarop 'geen her en der over het perceel verspreide hopen met materialen, materieel en afvalstoffen' waarneembaar zijn, volstaat niet om het stedenbouwkundig misdrijf, zoals vastgesteld door de verbalisant in het PV, te weerleggen. Ongeacht de vaststelling dat niet duidelijk blijkt op welk deel van het perceel deze foto's zijn genomen en de beweerde geremedieerde toestand niet is bevestigd door de verbalisant, doet het gebeurlijk herstel van het perceel in de oorspronkelijke toestand op zich geen afbreuk aan het bestaan van het stedenbouwkundig misdrijf, zoals vastgesteld door de verbalisant, en kan dit in bevestigend geval enkel boeteverlagende omstandigheid uitmaken. Verzoekende partij verwijst ter weerlegging van het bestaan van een stedenbouwkundig misdrijf in haar wederantwoordnota ook tevergeefs voor het eerst naar artikel 3.1, 11° en 12° Vrijstellingsbesluit. Ongeacht de vaststelling dat dit een ongeoorloofde uitbreiding vormt van het middel omdat niet blijkt dat ze deze argumentatie niet kon aanvoeren op het ogenblik van het indienen van haar verzoekschrift (artikel 17 DBRC-

decreet, in samenlezing met de artikelen 15, 4° en 29 Procedurebesluit), toont verzoekende partij niet aan dat de vergunningsplichtige handelingen zijn gesitueerd binnen een straal van 30 meter van een hoofdzakelijk vergund of vergund geacht gebouw dat geen woning is. In de rand hiervan wordt opgemerkt dat verzoekende partij voorbijgaat aan de vaststelling dat ze blijkens de aanmaning van de verbalisant van 6 oktober 2021, zoals bevestigd in zijn mailbericht van 18 oktober 2021, enkel de materialen en afvalstoffen rondom de container vooraan het perceel moest verwijderen en de afvalstoffen moest beperken tot maximaal één container, in functie van een regelmatige ophaling.

3.2.

Verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat ze ten onrechte wordt beschouwd als een overtreder aan wie de boete kan worden opgelegd.

Zoals gesteld, kan de bestuurlijke geldboete zowel worden opgelegd aan de rechtspersoon die het stedenbouwkundig misdrijf heeft uitgevoerd als aan deze die daartoe opdracht gaf of er zijn medewerking aan heeft verleend (artikel 6.2.7, §1, lid 1 VCRO en artikel 6.1.1, 6° VCRO).

Verzoekende partij betwist niet dat haar zetel is gevestigd in de woning ter hoogte van het terrein waarop het stedenbouwkundig misdrijf is vastgesteld en dat ze dit terrein gebruikt in functie van haar professionele activiteiten. In die optiek toont ze niet aan dat de gewestelijke entiteit ten onrechte oordeelt dat ze in haar hoedanigheid van gebruiker en uitbater van het terrein wordt beschouwd als uitvoerder van het stedenbouwkundig misdrijf dan wel als rechtspersoon die daartoe de opdracht gaf. De vaststelling dat ze in de bestreden beslissing ook in haar hoedanigheid van eigenaar van het terrein wordt aangeduid als overtreder, terwijl haar bestuurder en zijn echtgenote de eigenaar zouden zijn, doet geen afbreuk aan haar statuut van overtreder.

3.3.

Verzoekende partij maakt ten slotte niet aannemelijk dat het door de verbalisant vastgestelde stedenbouwkundig misdrijf haar niet kan worden toegerekend.

Zoals gesteld, vereist het stedenbouwkundig misdrijf naar aanleiding waarvan de boete wordt opgelegd als moreel element enkel (algemeen) opzet, dat bestaat uit het wetens en willens handelen in strijd met de VCRO. Wetens betekent handelen met kennis van zaken, waarbij de overtreder weet of behoort te weten dat de stedenbouwkundige handeling enkel mag worden uitgevoerd na het verkrijgen van een vergunning.

Willens betekent bewust handelen, dat wordt verondersteld bij het plegen van de materiële handeling die als de uiting van de vrije en bewuste wil van de overtreder moet worden aanzien, in zoverre deze niet aannemelijk maakt dat er sprake is van een schulduitsluitingsgrond zoals overmacht of onoverkomelijke (rechts)dwaling of van een rechtvaardigingsgrond zoals noodtoestand. Overmacht kan slechts als schulduitsluitingsgrond worden aanvaard als de ingeroepen omstandigheden onvermijdbaar en onvoorzienbaar zijn en niet toerekenbaar zijn aan de overtreder zelf. De gewestelijke entiteit moet dus aantonen dat de overtreder het stedenbouwkundig misdrijf waarvoor een geldboete wordt opgelegd wetens en willens pleegde.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij, in navolging van de eerste inspectie van het terrein door de verbalisant op 30 september 2021, op 6 oktober 2021 is aangemaand om de wederrechtelijke opslag van materialen, materieel en afval op haar terrein te remediëren. Hoewel uit haar reactie hierop van 18 oktober 2021 blijkt dat ze deze aanmaning in goede orde heeft ontvangen, heeft ze ondanks de bijkomende verduidelijking van de verbalisant naar aanleiding hiervan vervolgens klaarblijkelijk nagelaten om de nodige stappen te ondernemen. De verbalisant heeft daarna, op respectievelijk 15 december 2021 en 25 januari 2022, nog twee inspecties uitgevoerd, om vervolgens pas op 26 januari 2022 het PV op te maken. Verzoekende partij kan in het licht van deze chronologie van de feiten bezwaarlijk ernstig voorhouden dat ze handelde zonder opzet en er minstens sprake is van onoverkomelijke dwaling, vermits ze alleszins vanaf 6 oktober 2021 onmiskenbaar kennis had van de problematiek en de gelegenheid had om de nodige remediëringsmaatregelen te nemen en de opmaak van een PV te vermijden, maar bewust opteerde om haar terrein niet te saneren. Zelfs in de hypothese dat verzoekende partij voorafgaandelijk aan de opmaak van het PV niet was aangemaand, blijkt in het licht van de omstandigheden en in het bijzonder de door de verbalisant vastgestelde verschillende hopen met materialen, materieel en afvalstoffen, niet dat ze niet wetens en willens handelde en geen strafrechtelijke verantwoordelijkheid draagt. Als professionele aannemer mag ze immers redelijkerwijze worden verondersteld te weten dat de stedenbouwkundige handelingen die ze uitvoerde door hun aard en omvang vergunningsplichtig waren en diende ze zich bij gebeurlijke twijfel hierover minstens degelijk te informeren.

Het middel wordt verworpen.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

1.

Verzoekende partij voert de schending aan van:

- artikel 6.2.7 VCRO
- het beslissingskader bestuurlijke beboeting
- de artikelen 2 en 3 Motiveringswet
- het verbod op bevoegdheidsoverschrijding
- het motiverings-, het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Ze betwist in essentie de hoogte van de bestreden boete en de beoordeling door de gewestelijke entiteit van de waarderingscriteria in functie van de begroting hiervan, waarbij ze de gewestelijke entiteit verwijt dat deze de theoretisch op te leggen boete artificieel hoog houdt, om daarna een 'korting' toe te passen, waarbij het boetebedrag finaal gelijkaardig is aan het bedrag van de bestuurlijke transactie.

Wat betreft de ernst van de feiten herhaalt ze dat de zonegrensbepaling door de verbalisant foutief is en dat de container met afvalstoffen vooraan op het terrein is gesitueerd in het woongebied met landelijk karakter en niet in het agrarisch gebied. Ze herhaalt ook dat uit het PV niet blijkt dat er nog een tweede oranje container op het perceel staat en binnen welke bestemmingszone deze is gesitueerd. Ze betwist voorts dat de terrein dat wordt gebruikt voor de opslag van de door de verbalisant aangetroffen materialen, materieel en afval ongeveer 900 m² bedraagt en verwijt de verbalisant 'giswerk'. Ze verwijt de verbalisant ook dat deze geen berekening heeft gemaakt van de achtergelaten hoeveelheid materialen en afval, terwijl dit volume blijkens het 'beslissingskader bestuurlijke beboeting milieuschendingen' nochtans van belang is bij de begroting van het boetebedrag, dat in verhouding moet zijn tot de achtergelaten hoeveelheid afval. Ze wijst in dit kader op de vaststelling dat de container vooraan op het terrein een volume heeft van slechts 12 m³ en herhaalt dat deze container tijdens het tweede en derde plaatsbezoek leeg was, terwijl de inhoud van de tweede container zelfs niet is beschreven. Ze betwist dat het door de verbalisant aangetroffen afval een milieurisico vormde omdat dit geen gevaarlijk afval betreft, terwijl de container vooraan het terrein enkel dient voor de periodieke ophaling van ongevaarlijk gemengd bedrijfsafval.

Wat betreft de omstandigheden betwist ze dat ze geen remediëringsmaatregelen nam. Ze stelt dat uit de foto's bij haar schriftelijk verweer van 19 juli 2022 blijkt dat het perceel op dat ogenblik was opgeruimd en verwijt de gewestelijke entiteit dat deze hiermee in de bestreden beslissing geen rekening houdt en voortgaat op de aanvullende inlichtingen van de verbalisant. Ze verwijt de gewestelijke entiteit ook dat deze bij haar beoordeling geen rekening heeft gehouden met respectievelijk de vaststelling dat er slechts sprake is van één gehuurde container van een afvalverwerkingsbedrijf voor het periodiek ophalen van bedrijfsafval, dat legaal wordt afgevoerd; haar beperkte financiële draagkracht; de afwezigheid van impact op de leefomgeving; de afwezigheid van fraude of bedrog; de volledige opruiming ter plaatse; en de vaststelling dat de feiten zijn gesitueerd op de eigendom van haar bestuurder en zijn echtgenote.

Verzoekende partij vraagt in ondergeschikte orde om de boete te verlagen en deze deels of volledig op te leggen met uitstel van tenuitvoerlegging.

2.

Verwerende partij meent dat verzoekende partij niet aantoont dat de beoordeling door de gewestelijke entiteit in de bestreden beslissing van de waarderingscriteria om de boete te bepalen foutief of kennelijk onredelijk is. Ze stelt dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de boete op basis van de ernst van de feiten in beginsel 6.525 euro bedraagt, maar in het licht van de verstreken beslissingstermijn wordt verlaagd tot 5.745 euro. Ze verwijt verzoekende partij dat deze bij haar argumentatie ten onrechte abstractie maakt van de overwegingen hierover in de bestreden beslissing, en vooral opnieuw kritiek uit op de vaststellingen van de verbalisant in het PV.

Wat betreft de ernst van de feiten merkt ze op dat verzoekende partij niet betwist dat het gewoonlijk gebruik van het perceel voor het opslaan van materialen, materieel en afval afbreuk doet aan de goede ruimtelijke ordening, terwijl de handhaving van dit stedenbouwkundig misdrijf strekt tot de vrijwaring hiervan.

Wat betreft de omstandigheden stelt ze dat de gewestelijke entiteit wel degelijk rekening houdt met het schriftelijk verweer van verzoekende partij van 19 juli 2022, maar oordeelt dat uit de daarbij gevoegde foto's niet afdoende blijkt dat deze effectief is overgegaan tot de verwijdering van de door de verbalisant aangetroffen materialen en afval. Ze merkt daarbij op dat deze foto's geen overtuigend bewijs vormen omdat ze slechts een beperkt deel van het terrein tonen. In zoverre verzoekende partij wijst op haar beperkte financiële draagkracht merkt ze op

dat deze bewering, die pas voor het eerst tijdens voorliggende jurisdictionele procedure wordt opgeworpen, niet wordt gestaafd met overtuigingsstukken.

3.

Verzoekende partij volhardt in haar wederantwoordnota in hoofddorde in de argumentatie in haar verzoekschrift. Ze stelt dat verwerende partij in haar antwoordnota nalaat om toelichting te geven over de wijze van berekening van de boete.

Wat betreft de ernst van de feiten benadrukt ze dat de verbalisant haar de toestemming gaf om één container te plaatsen op het perceel, terwijl deze is vrijgesteld van vergunning. Ze betwist ook nog dat de goede ruimtelijke ordening door het stedenbouwkundig misdrijf in het gedrang is gekomen.

Wat betreft de omstandigheden stelt ze dat de gewestelijke entiteit ambtshalve haar financiële draagkracht moet onderzoeken en dat ze ter zake niet is gehouden om overtuigingsstukken voor te leggen.

Beoordeling door het College

1.

De gewestelijke entiteit (artikel 6.1.1, 2° VCRO) moet in het licht van het evenredigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur bij het opleggen van een bestuurlijke geldboete zorgen dat de boete evenredig is tot de feiten (zie naar analogie artikel 16.4.4 DABM). Dit wordt nader gepreciseerd door de vereiste dat de hoogte van de bestuurlijke geldboete wordt afgestemd op de ernst van het stedenbouwkundig misdrijf, terwijl er ook rekening wordt gehouden met de frequentie en de omstandigheden waarin de overtreder dit heeft gepleegd of beëindigd (artikel 6.2.7, §1, lid 2 VCRO). De gewestelijke entiteit beschikt hierbij in het licht van het maximumbedrag van een alternatieve bestuurlijke geldboete (artikel 6.2.13, §4 VCRO) over een ruime discretionaire bevoegdheid, waarbij ze op vraag van de overtreder in beginsel ook de mogelijkheid heeft om de boete op te leggen met uitstel van tenuitvoerlegging (artikel 6.2.7, §2, lid 1 DABM).

Het College zal bij het toezicht hierop aan de hand van de argumentatie die regelmatig en in het bijzonder door verzoekende partij wordt voorgelegd nagaan of de gewestelijke entiteit is uitgegaan van de juiste feitelijke en juridische gegevens, deze correct heeft beoordeeld en op grond daarvan de waarderingscriteria om het boetebedrag te bepalen niet foutief of kennelijk onredelijk heeft toegepast. Dit zal met name moeten blijken uit de motieven die aan de

boetebeslissing ten grondslag liggen en die daarin worden vermeld en afdoende moeten zijn, vermits de beslissing als individuele bestuurshandeling ressorteert onder de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Ze moet dus een concrete, precieze en pertinente of draagkrachtige motivering bevatten waaruit de keuze van de gewestelijke entiteit voor een boete en voor een welbepaald boetebedrag blijkt, zodat de overtreder hiertegen met kennis van zaken kan opkomen.

2.

De gewestelijke entiteit houdt in de bestreden beslissing bij de beoordeling van de hoogte van de boete rekening met de ernst van de gepleegde feiten, de frequentie en de omstandigheden waarin de feiten gepleegd of beëindigd zijn. Ze overweegt daarover het volgende:

“ ...

4.2.1. De ernst van de feiten

De doelstelling van bovenvermelde regelgeving is gericht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling waarbij de ruimte beheerd wordt ten behoeve van de huidige generatie, zonder dat de behoeften van de toekomstige generaties in het gedrang gebracht worden. Daarbij worden de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar afgewogen. Er wordt rekening gehouden met de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen. Op deze manier wordt gestreefd naar ruimtelijke kwaliteit (artikel 1.1.4 VCRO).

Dit gebeurt onder andere door het instellen van een voorafgaande vergunnings- of meldingsplicht naargelang de handeling en het gebied waar de handeling plaatsvindt en het opleggen van strikte voorwaarden waaraan moet worden voldaan.

De naleving van de voorafgaande vergunningsplicht behoort tot de meest elementaire verplichtingen. Zij laat de vergunningverlenende overheid toe om kennis te nemen van de voorgenomen handeling, te beoordelen of deze al dan niet vergund kunnen worden, desgevallend mits oplegging van voorwaarden, en de toezichthoudende overheden om controle uit te oefenen op deze handelingen.

Het verzaken aan deze voorafgaandelijke vergunningsplicht leidt ertoe dat de vergunningverlenende overheid niet in kennis wordt gesteld van de voorgenomen handelingen, de mogelijkheid wordt ontnomen om na te gaan of de goede ruimtelijke ordening, de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen aanvaardbaar zijn, desgevallend mits oplegging van bijzondere voorwaarden, en het de toezichthoudende overheden onmogelijk wordt gemaakt, minstens ernstig wordt bemoeilijkt, om controle uit te oefenen.

De schending werd gepleegd in agrarisch gebied. Conform artikel 11 van het K.B. van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, zijn deze gebieden bestemd voor landbouw in de ruime zin. Door het gewoonlijk gebruik zoals door verzoeker gesteld en hierboven en in het proces-verbaal beschreven, wordt deze bestemming manifest onmogelijk gemaakt. Volgens het proces-verbaal strekt dit gebruik zich bovendien uit over een oppervlakte van 900m². Overtreder heeft zonder enige voorafgaandelijke controle van de regelgeving of de goede ruimtelijke ordening door de bevoegde overheid een gewoonlijk gebruik geïnstalleerd dat in strijd is met de bestemming van het perceel. Bovendien is er ook sprake van afval met alle nodige risico's van dien.

De feiten zijn voldoende ernstig om te worden gesanctioneerd met een bestuurlijke geldboete van 6525 euro.

4.2.2. De frequentie

Het betreft een eenmalige schending. Er zijn minstens geen indicaties die erop wijzen dat bij overtreder reeds eerder vergelijkbare feiten werden vastgesteld. Het criterium frequentie geeft derhalve geen aanleiding tot een hogere geldboete.

4.2.3. De omstandigheden

Er zijn geen bijzondere omstandigheden die in rekening worden genomen bij het bepalen van de hoogte van de geldboete. Door de bevoegde verbalisant werd, op vraag van de gewestelijke entiteit, meegedeeld dat er nog geen sprake is van herstel. Deze bevestigt dat het gebruik wordt verder gezet en er geen regularisatie van het gewoonlijk gebruik werd bekomen.

De gewestelijke entiteit ging per schrijven van 5 april 2022 over tot kennisgeving van het voornemen om een bestuurlijke geldboete op te leggen. De boetebeslissing moet binnen een termijn van honderdtachtig dagen na deze kennisgeving genomen worden. Deze termijn was geschorst zolang de toegestane betalingstermijn van de initieel voorgestelde geldsom liep en ving pas na afloop daarvan aan. Deze termijn van honderdtachtig dagen is een termijn van orde, waarvan de overschrijding niet gesanctioneerd wordt. De bewering van overtreder dat de bestuurlijke boete zou komen te vervallen zijn door het overschrijden van deze wettelijke termijn is dan ook manifest niet correct. Deze beslissingstermijn is inmiddels verstreken. De gewestelijke entiteit is evenwel van oordeel dat de feiten voldoende ernstig zijn om alsnog een bestuurlijke geldboete op te leggen en acht het, wegens de voorliggende overschrijding van de beslissingstermijn en rekening houdende met de concrete elementen in het dossier, passend en redelijk om het boetebedrag te verlagen tot 5475 euro.

Ten slotte zijn er, wat dit misdrijf betreft, geen verdere bijzondere omstandigheden die in rekening worden genomen bij het bepalen van de hoogte van de boete.

...

3.

Verzoekende partij toont niet aan de hand van concrete en pertinente argumenten aan dat geciteerde motieven de bestreden boetebeslissing redelijkerwijze niet kunnen dragen en dat de beoordeling door de gewestelijke entiteit van de waarderingscriteria om het boetebedrag te bepalen foutief of kennelijk onredelijk is. Ze maakt niet aannemelijk dat er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de feiten en de boete die uiteindelijk is opgelegd en dat de gewestelijke entiteit de haar toegekende appreciatiebevoegdheid niet naar behoren heeft uitgeoefend. Ze beperkt zich vooral tot kritiek op de boetebedragen en maakt ondanks haar stelplicht ten onrechte abstractie van de gemotiveerde en pertinente overwegingen hierover van de gewestelijke entiteit in de bestreden beslissing, waarbij de argumentatie in haar schriftelijk verweer concreet wordt betrokken. Haar kritiek vormt dan ook eerder opportunitetskritiek, waarbij ze haar visie over de begroting van de boete stelt tegenover deze van de gewestelijke entiteit, die ter zake in het licht van het mogelijke boetebedrag over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. Ze verwijst daarbij tevergeefs naar het 'Beslissingskader bestuurlijke beboeting' omdat de daarin opgenomen beoordelingselementen 'enkel richtinggevend' zijn en dus slechts een leidraad vormen voor de gewestelijke entiteit, die de boetebeslissing steeds moet motiveren op basis van de concrete elementen van het dossier en die niet moet motiveren op welke manier ze met dit kader rekening houdt.

3.1.

Verzoekende partij betwist tevergeefs de beoordeling door de gewestelijke entiteit van het waarderingscriterium van de ernst van de feiten.

In zoverre ze opnieuw betwisting voert over de zonegrensbepaling door de verbalisant en herhaalt dat het stedenbouwkundig misdrijf niet plaatsvond in het agrarisch gebied, kan worden verwezen naar de beoordeling van het eerste middel, waaruit blijkt dat niet blijkt dat de zonegrensbepaling door de verbalisant foutief of kennelijk onredelijk is. In zoverre ze betwist dat de door de verbalisant aangetroffen materialen, materieel en afval waren verspreid over een oppervlakte agrarisch gebied van ongeveer 900 m² beperkt ze zich tot het tegenspreken van deze schatting door de verbalisant, zonder enigszins aan de hand van stukken aan te tonen dat deze inschatting foutief of kennelijk onredelijk is. Ze verwijt de verbalisant ook ten onrechte dat deze geen berekening heeft gemaakt van het volume van de achtergelaten hoeveelheid materialen en afval omdat dit in het licht van de verschillende hopen en de aard van de materialen en het afval bezwaarlijk op een nauwkeurige wijze kon gebeuren. In zoverre ze daarbij wijst op de vaststelling dat de container vooraan op het terrein een volume heeft van slechts 12 m³ en tijdens het tweede en derde plaatsbezoek bovendien leeg was, wordt herhaald dat ze voorbijgaat aan de vaststelling dat de verbalisant blijkens zijn

aanmaning van 6 oktober 2021, zoals herhaald op 18 oktober 2021, geen probleem heeft met deze container. Zoals gesteld bij de beoordeling van het eerste en tweede middel, mocht verzoekende partij deze container behouden, in functie van de tijdelijke opslag van haar bedrijfsafvalstoffen in afwachting van hun regelmatige ophaling, terwijl uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de gewestelijke entiteit de aanwezigheid hiervan beschouwt als een onderdeel van het stedenbouwkundig misdrijf en dit gegeven meeneemt bij haar beoordeling van de ernst van de feiten. In zoverre verzoekende partij meent dat de gewestelijke entiteit ten onrechte stelt dat het gewoonlijk gebruik van het perceel voor de opslag van afval ook risico's met zich brengt toont ze niet aan dat deze overweging foutief of kennelijk onredelijk is. Zoals blijkt uit de overweging door de verbalisant in het PV met betrekking tot de 'impact op de omgeving', kan er 'door het onzorgvuldig opslaan van materialen en afvalstoffen vervuiling van de bodem en van het bodemwater ontstaan'. Ze betwist tenslotte tevergeefs zonder meer dat de handhaving van het stedenbouwkundig misdrijf strekt tot de vrijwaring van de goede ruimtelijke ordening omdat het gewoonlijk gebruik van het terrein voor de opslag van materialen, materieel en afval evident niet conform is met het bestemmingsconform gebruik van het agrarisch gebied, terwijl dit overigens ook strijdig is met de woonbestemming.

3.2.

Verzoekende partij betwist ook tevergeefs de beoordeling door de gewestelijke entiteit van de omstandigheden.

In zoverre ze meent dat de gewestelijke entiteit bij haar beoordeling ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de boeteverlagende omstandigheid dat het stedenbouwkundig misdrijf is geregulariseerd, zoals aangetoond in het kader van haar schriftelijk verweer tijdens de bestuurlijke boeteprocédure, maakt ze niet aannemelijk dat de gewestelijke entiteit foutief of kennelijk onredelijk oordeelt door daarbij enkel rekening te houden met de andersluidende vaststellingen van de verbalisant naar aanleiding van een controlebezoek. De gewestelijke entiteit heeft naar aanleiding van de met foto's ondersteunde argumentatie hierover van verzoekende partij in haar schriftelijk verweer van 19 juli 2022 ter zake bijkomende inlichtingen gevraagd aan de verbalisant, waaruit blijkt dat ze deze argumentatie wel degelijk in rekening heeft gebracht. Vermits uit het antwoord van de verbalisant blijkt dat verzoekende partij het terrein nog altijd gebruikt voor het stockeren van goederen en ze nog niet is overgegaan tot regularisatie, heeft de gewestelijke entiteit geen rekening gehouden met deze door verzoekende partij aangevoerde boeteverlagende omstandigheid. Zoals hoger gesteld bij de beoordeling van het tweede middel, blijkt uit de door verzoekende partij bij haar schriftelijk verweer van 19 juli 2022 gevoegde foto's van het perceel niet duidelijk op welk deel hiervan deze foto's zijn genomen, terwijl de beweerde geremedieerde toestand niet is bevestigd door

de verbalisant en hem klaarblijkelijk ook nooit is gemeld. De foto's van verzoekende partij waaruit het herstel moet blijken zijn overigens halverwege 2022 overgemaakt, terwijl de bijkomende inlichtingen van de verbalisant dateren van 29 februari 2024 en dus de toestand op het ogenblik van de bestreden beslissing beschrijven. Verzoekende partij heeft trouwens in het kader van voorliggende procedure ook geen actuele foto's van het terrein voorgelegd.

Ze verwijt de gewestelijke entiteit ook tevergeefs dat deze bij het bepalen van het boetebedrag geen rekening houdt met haar beperkte financiële draagkracht. Uit het dossier blijkt niet dat ze de gewestelijke entiteit hiervan tijdens de bestuurlijke boeteprocedure informeerde, zodat deze daarvan op het ogenblik van de boetebeslissing geen kennis had. Dit belet niet dat ze dit argument alsnog voor het College kan opwerpen en het College hiermee rekening kan houden bij de beoordeling van de proportionaliteit van de boete. Het College kan na gehele of gedeeltelijke vernietiging van de boetebeslissing immers zelf een beslissing nemen over het bedrag van de boete en bepalen dat zijn uitspraak daarover de vernietigde beslissing vervangt (artikel 44 DBRC-decreet). Het beschikt bij de behandeling van het jurisdictioneel beroep dus over een eigen beoordelingsbevoegdheid en beslist daarbij op grond van de meest actuele elementen die haar regelmatig worden voorgelegd, zodat het bij de beoordeling van de boete rekening kan houden met nieuw aangereikte gegevens. Gelet op het punitief karakter van een bestuurlijke geldboete vormt de financiële draagkracht van de overtreder één van de elementen waarmee het College in het licht van de waarderingscriteria in artikel 6.2.7, §1, lid 2 VCRO rekening kan houden. Het College oordeelt op basis van de thans voorliggende gegevens dat verzoekende partij niet afdoende aantoonde dat de opgelegde boete disproportioneel is in het licht van haar financiële draagkracht en dat dit een reden vormt voor een bijkomende verlaging van de boete. Uit de voorliggende stukken blijkt redelijkerwijze niet dat verzoekende partij niet in staat is om de boete te betalen, terwijl artikel 6.2.11, §1 VCRO haar de mogelijkheid biedt om op gemotiveerde wijze uitstel of spreiding van betaling van de boete te vragen. De vaststelling dat ze naliet om de gewestelijke entiteit tijdens de bestuurlijke boeteprocedure in kennis te stellen van haar beweerde beperkte financiële draagkracht wijst er eerder op dat dit element volgens haar klaarblijkelijk geen belangrijk aspect vormt bij de bepaling van de boete.

3.3.

Verzoekende partij verwijt de gewestelijke entiteit tenslotte tevergeefs dat deze de geldboete niet oplegt met uitstel van tenuitvoerlegging.

Een bestuurlijke geldboete kan op vraag van de overtreder worden opgelegd met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een proefperiode, die niet minder dan een jaar en niet meer dan

drie jaar mag bedragen. Het uitstel wordt van rechtswege herroepen als gedurende de proeftijd een nieuw stedenbouwkundig misdrijf of een nieuwe stedenbouwkundige inbreuk is gepleegd, met een veroordeling tot een straf of het opleggen van een bestuurlijke geldboete tot gevolg (artikel 6.2.7, §2 VCRO). Zoals blijkt heeft de gewestelijke entiteit hiertoe de mogelijkheid, maar is ze daartoe niet verplicht. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de gewestelijke entiteit kennelijk onredelijk handelt door de boete niet op te leggen met uitstel van tenuitvoerlegging. Zoals gesteld blijkt uit de feiten dat verzoekende partij zowel voor de opmaak van het PV als daarna meerdere kansen heeft gekregen om de wederrechtelijke toestand te remediëren, maar heeft ze hieraan voor de opmaak van de bestreden beslissing geen gevolg gegeven. Ze voert in het licht van de gegevens van het dossier ook tijdens voorliggende procedure geen overtuigende pertinente en draagkrachtige redenen aan om de bestuurlijke geldboete alsnog op te leggen met uitstel van tenuitvoerlegging, zodat haar verzoek daartoe wordt verworpen. Ze toont met name niet aan dat er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de feiten en de opgelegde geldboete.

Het middel wordt verworpen.

V. Beslissing

1. Het beroep wordt verworpen.
2. De kosten, begroot op 100 euro rolrecht, zijn ten laste van verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken op 28 november 2024 door de eerste kamer.

De griffier,

De voorzitter van de eerste kamer,